

ШУМАДИНЈА,

Л И С Т Ъ З А

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врете за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 29.

О Д р ж а в и.

(Изъ Орација књига I. ода 14.)

О лађо! нови таласи носе те
 У бурно море. Стани! и одважно
 Заузми пристаниште. Ђръ гле!
 Страна весала ти лишена е,
 Катарка јужнимъ ветромъ повређена,
 Одъ ветра мотке пуцаю. Основа
 Безъ едека издржат' оће л'
 Бесноме мору? Провиде се
 Гле! едра твоя; Богови неће ти
 Просећи гласъ твой чути у невољи
 Ако и еси лађа Понта.
 Изредне горице чедо. Залудъ
 Се дичишъ, гордима суетна именовъ,
 Порекломъ. Добаръ лађаръ неверуе
 Чертаной лађи. Ветровима
 Пази да на смеј не служишъ! Скоро
 Несносна брига била си мени, а
 Сады жемо будимъ, старанъ велико
 Јоштъ. Бежи одъ Циклада страшни
 Сливаю с' мора гди многа с' хукомъ.

Дим. И. Павловићъ.

Женѣба безъ любви.

(Продужено)

Дошавши къ себи я самъ видила да лежимъ край пута, на ястучима могъ интова. Свештеникъ е седио до мене и пушио цигару. Ми смо били сами. Како отворимъ очи я се свега опоменемъ, и премда самъ видила да нисамъ убиена, мислила самъ да самъ баръ яко ранѣна. Свештеникъ ме дигне и даде ми неколико капљи вина, одъ кон се мало опоравимъ.

„Кћери рекне онъ съ примѣтнимъ задовољствомъ, небой се ништа, ти си се само уплашила. Умири се и благодари Богу.

Я самъ хтела изјавити овомъ добромъ монаху мою благодарностъ, еръ самъ се сетила да ме е онъ избавио,

но немогавши ништа изговорити, само самъ съ прекрштенимъ на груд'ма рукама плакала.

Хвала Богу, хвала Богу, рекне онъ, будите спокойни, и ничега се не бойте; ви нисте ранѣни, кугле су прелетиле високо, а ви сте клечали. . . . Но шта ви садъ чинити намѣравате?

— Я би рада ићи у Француску, одговоримъ му я; и само васъ молимъ отче, да ми кажете на кою ми страну ићи валя?

— Ви оћете у Француску! повиче монахъ манувши главомъ; то е зла земля. . . . Шпаньска збогъ нѣ оволико страда. Прави шпаньолаць неможе у нѣой живити.

Я знамъ сладки отче, дрктећи божји се да га неразсрдимъ одговоримъ я, да е она зла земля, и да се у нѣой невлдаю по християнски, но я више у Шпанія немогу остати.

Онъ потврди то машенѣмъ главе; устане и рекне ми:

— Айде дакле, я ћу ти бити пратиоць, я оћу са свимъ да те спасемъ.

Я га ватрено полюбимъ у руку.

— Кћери моя, рекне онъ пружаюћи руку къ сѣверу. Кады будешъ тамо за онимъ брдима, опомени се наше Шпанье, и не заборавайя у твоимъ молитвама напоменути и мене грешногъ монаха Антония Леона.

Интовъ е мой стояо јоштъ насредъ пута, но мазгане било. Я самъ тражила съ очима тѣло бѣдногъ Перика; монахъ покаже ми рукомъ на гробъ не давно претрпанъ исподъ белогъ крста. Сироме Перико! онъ е такоће био младъ; и знамъ да би био радъ и дуже живити. Я извадимъ изъ интова мое новце и накитъ све самъ ово хтела на поле съ монахомъ подѣлити, но онъ ние хтео ништа примити. Ми поћемо дакле одавде пешке и други данъ била самъ я већъ у Француской.“

Госпоя Лас-Бермехасъ ућути. Валерия и сестра моя стискивале су е за руку; оне су биле плакале. Мое срце тврдо, као што е обично у старогъ осећелца; такоће се мало умешкало при овой приповедки; Анатољ е одъ удивленя усклицавао; само еданъ Теобалдъ е ћутао и ние проговорио ни речи. Госпоя Лас-Бермехасъ постане у нашемъ друштву, као членъ наше фамилие. Мало

има женскиња на свету које притяжавају даръ допадати се свакомъ, као она. Нѣна безбрижна прелестъ, чисто-срдачни и забавни разговоръ, били су исто тако примамљиви, као и нѣна лепота. Нѣно е ставъ било чудно, ако и сасвимъ наравно: удовица безъ сродства, довољно богата и текъ одъ двадесетъ година, сасвимъ слободна. Я самъ мислио съ почетка да би се она удати могла за графа Анатола; но изъ нѣни речи примѣтио самъ, да іой се онъ нечини доста богатъ. Она се обходила съ нѣнимъ врло ладно, много ладније него съ Теобалдомъ, съ коимъ одма съ почетка предузела е неки приятельски тонъ. Могло се мислити да онъ као младоженя, за ню е сасвимъ безопасанъ младићъ, и неће подлећи нѣнимъ искушењяма, но я самъ то гледао съ друге стране, и одма съ почетка почео самъ се я бојати, ако и нисамъ никоме о томъ говорио, ослањаюћи се на Теобалдовъ здрави разумъ и на време, које се скоро нѣговой свадби приближавало.

Између осталогъ лукавства господъ Лас-Бермехасъ, било е и то, што се она притварала као да мисли: да е Теобалдъ залюбљенъ смртно у Валерию. Она е била одвише проникателна, да би могла представити онде любавъ гди е само слабо приятельство. Я іой нисамъ праштао за ово притворство, ако и нисамъ могао постићи нѣгову тежню.

Едномъ седећи ми кодъ сестре мое поведемо неки важанъ разговоръ. Ми смо говорили о браку. Графъ Анатољ е представляо овај союзъ земнимъ раемъ, прикомъ е едно свагда залюбљено и покорно, друго мило и задовољно. Ако е случай и ктео да я останемъ нежењенъ до старости, опетъ самъ зато био тогъ мнѣня, да човеку кои е проживио пола свогъ вѣка, најболъ е жити се.

Госпоја Лас-Бермехасъ чинила се замишљена и ћутећи махала е својомъ лепезомъ, лакимъ скиптромъ у обчаранимъ рукама Шпаньолке. Кадъ я свршимъ говоръ, она се исправи мало на канabetу, и погледавши на мене мане главомъ.

— „Бракъ безъ любави? какво е то жалостно лудило! рекне она. Мени е познато да се може жертвовати слобода, страсти дубокой која упропашћава ако іой се човекъ непокори, я знамъ да е могуће, натоварити на себе ярамъ, кадъ се безъ нѣга чини савъ светъ страшна пустиня: ово е бракъ изъ любави. Я знамъ такође, да се може ступити у бракъ, за узвисити свое стањ у свету, или обогатити се: и то е бракъ изъ честолюбия. Но безъ любави у срдцу, или баръ безъ честолюбия, предати свою независимостъ у руке човеку, окрвати свою будућностъ, одъ које се више избавити ние могуће и ладнокрвно говорити себи: — „Я нисамъ залюбљена, нисамъ постала ни узвишена у свѣту ни богата, већ самъ се удала изъ покорности и фамилярногъ приятельства“, то е лудорія! я то поняти немогу.

„Ни я такође“, рекне Валерия, која е била у свога младоженю страстно залюбљена.

— Ни я! ватрено ркне Графъ Анатољ.

Теобалдъ ние рекао ни речи, већ баца погледъ на госпою Лас-Бермехасъ, које ние примѣтила Валерия.

— У наше време, рекне Маркиза-Понсъ, други бракова ние ни било, кромъ изъ покорности и фамилярногъ

приятельства, а међу тимъ многи су и у наше време живили срећно. Кадъ самъ я пошла за покойногъ могъ мужа, пре свадбе нисамъ га више но само двапутъ видила. Заръ самъ я могла любити човека, кога нисамъ никако познавала? Но после тога ми смо едно друго врло радо имали и задовољно живили.

— То е за то што нѣму ние било дозвољно залюбити се у васъ пре свадбе одговори Шпаньолка.

Мени е она била досадна збогъ Валерие. Но чимъ самъ е могао корети? Она се чинила да е сасвимъ увѣрена, да Теобалдъ страстно любви свою невесту.

Графъ Анатољ отишао е по рано: онъ е морао доспѣти на неки свадбени балъ. Мало наше друштво іошть се већма стесни кодъ оцака. Теобалдъ е остао іошть седећи за столомъ, и плайвазъ нѣговъ блудио е као безъ никакве цѣли, по празномъ листу Албума валеринногъ. Я погледимъ на овај листъ, и угледамъ на нѣму нѣжанъ и прелестанъ ликъ господъ Лас-Бермехасъ. На еданъ ма Теобалдъ као да е къ себи дошао, почне ревнисто чертати далъ, и после неколико минута примѣтимъ я исти ликъ вешто сакривенъ у лишћу дрвета, кога е дебло у пола подъ рамомъ сакривено било. Само случай или особита пазљивостъ могли су одкрити међу гранама подъ лишћемъ удивително сходно портре Шпаньолке.

Око еданайствъ сати господя Лас-Бермехасъ устане. Она е обично ишла кући у најмљномъ интову. Я зазвонимъ да пошлѣмъ служителя по интовъ.

— Какова прекрасна ноћ, рекне она дошавши къ прозору, како е приятно садъ ићи по ладу. Я ћу ићи пешке.

— Нека васъ Теобалдъ одпрати до куће; рекне добра Валерия. Госпоја Лас-Бермехасъ благодари іой съ нерѣшителнимъ видомъ, Валерия пакъ дода іой полако: — „нико о томъ неможе ништа говорити, еръ онъ е већ готово оженѣнъ човекъ . . . “

Спочетка Теобалдъ ние се овогъ примити ктео. Ово нѣгово неповољно движение, учинило се Валерии и сестри мојой тако забавно да су се гроотомъ засмејали, и чинило имъ се да то одтудъ долази, што Теобалдъ іошть ние био радъ одъ нѣя, тако рано растати се. Но я и госпоја Лас-Бермехасъ болъ смо прави узрокъ тога разумѣли.

— Айдемо мусие Теобалдъ! рекне простодушню Шпанка, бацивши на лице покривало, подъ коимъ се іошть лепша чинила.

Теобалдъ навуче рукавице. Онъ непроговори ни речи, еръ би гласъ нѣговъ могао издати нѣгову забуну. Онъ пружи руку, госпои Лас-Бермехасъ која наслони на ню свою нѣжну ручицу; онъ побледи; но она га погледа умилато и тако обое оду.

Я самъ био яко огорченъ, и наново седнемъ предъ оцакъ; сестра оде у свою собу, а Валерия седне край мене съ плетивомъ. Она се чинила да е удубљена у дубоке мисли, и я већ почнемъ съ безпокойствомъ гледати на ню, но на еданъ ма увати она мою руку и съ ангелскимъ простодушнемъ рекне:

— Уяче, елте да самъ я сасвимъ сретна?

(продужение слѣдуе)

Анекдоте.

— Некога писмошошу, кои е изъ едне велике вароши кући путовао, сретне еданъ селякъ и запита га: не знали што годъ ново? Ништа особито, одговори писмошоша, осимъ да су пре неколико дана едного злочинца обесили. „А шта е тако ти Бога учинио? запита любопитљиви селякъ. „Та то е био еданъ варалица, одговори писмошоша, сушио е зимусъ снегъ на фуруни и у место соли продавао га „о чуда! ко би се томе сетио!“ повиче зачуђени селякъ.

— У некој вароши буде еданъ казанџија обешенъ. У исто време догоди се да е еданъ путникъ, кога е наступаюћа ноћ у пољу затекла, подъ едно дрво, кое е башъ поредъ вешала ставало, да преноћи легао. Други данъ у зору пролазили сумлоги земљедљци онуда, путуюћи на вашаръ; еданъ одъ ови повиче изъ шале обешеномъ: „устай море устай! айдемо на вашаръ!“ — Путникъ, кои е подъ оближњимъ дрветомъ лежао, мислећи да нѣга зову, одговори: „Ето ме ето, причекайте ме мало“. Будући да зора само обѣшеога, а никога подъ дрветомъ лежећегъ, видити допуштала ние, то држали су сви да онај съ вешала говори и нагну бегати. Путникъ потрчи за њима вичући непрестано: чекайте! чекайте. Но што е овај више викао то су они све већма бегали и најпосле, кое одъ стра кое одъ умора едва живи у варошъ дођу и разгласе да е онај на вешалама оживио.

— Путуюћегъ войника крозъ едно село нападне еданъ пасъ, кога овај сабљомъ својомъ прободе и на место убие. Господаръ пса хотећи своју штету накнадити, искао е знатну суму новаца говорећи: да е псето весма вѣрно и вредно било. Войникъ се извинявао да онъ ние навалице пса, но изненада бранећи се, убио. Стваръ предъ судие дође, кои войнику пребаживати почну, да онъ ние морао съ оштримъ врѳомъ сабљь, но са држкомъ бранити се. „Я би заиста тако и учинио био, одговори войникъ, да е псето на мене репомъ а не зубма напало“. Судие, кои су овой досетљивости гроѳотомъ смејати се морали, ослободе войника одъ новчане казни.

М. Л.

Источне пословице.

Ако ти е непријатељ и као мравъ мали, опетъ га сматрай да е већи одъ елѣфанта.

Владатељ безъ правичности, то е потокъ безъ воде.

Мудростъ безъ упражняваня, то е облакъ безъ кише; дрво безъ плода; богатъ безъ издашности; сирѳма безъ стрпленя; кандило безъ зейтина.

Пријатељство великаша, то е топло време у средъ зиме; умиљате речи жена, и опроштај непријатеља — а све скупа то су четири ствари, коима нетреба нигда веровати.

Болъ е са тешкимъ чекићемъ у вигню гвожђе ковати, него съ прекрштенимъ рукама предъ тираномъ стојати.

ДОМАЉЕ НОВОСТИ.

По гласу званични новина членъ Суда Окр. Црнорѣчкогъ г. Миленко Петровић премештенъ е по потреби службе за члена у Судъ Окр. Гургусовачкогъ.

Београдъ. — У 23-ћемъ броју „Србскихъ Новина“ еданъ госп. подъ знакомъ вели: „Читаюћи животописъ свет. Саве у осмой части „Гласника“, наиђемъ на страни 192. у 8-ој врсти, на неке речи, кое ме зауставе.“ А те су рѣчи, кое су га зауставиле, ове: „У по ноћи очи Ускрса, светый Сава — предао е духъ свой.“ Исте рѣчи навеле су га да посумња: прво о истинитости оригинала, а друго о вѣрности превода; но како се то мене, као преводителя живота св. Саве, тиче: то држимъ да е нужно, да г. одговоримъ, и да га сумњ ослободимъ, баръ што се друге точке тиче.

Што е на страни 192-ој Гласника казато „очи Ускрса“, то не само да ние „каква замашна“ моя погрѣшка, него ние ни најмани; еръ у рускомъ оригиналу стои: „въ полночь на день свѣтлаго Воскресеня“, а „день свѣтлаго Воскресеня“, Руси само Ускрсь зову, као што зову и цѣлу недѣљу по Ускрсу „свѣтлая Недѣля“; дакле изъ тога може г. виђети, да я, преводећи, нисамъ умѣсто, „недѣля“, казао „Ускрсь“. А ако онъ сумња да ли е тако заиста у оригиналу казато; то некъ изволи доћи у библиотеку овдашнѣ Семинарије и некъ поиште одъ Библиотекара „Прибавленя къ изданю твореній святыхъ отецъ, часть VIII“, па прочитавши на страни 297-ој врсти 12-ој одозго, може се о истинитости моихъ рѣчй увѣрити.

А што се тиче питаня: „да nebude каква погрѣшка у самомъ рускомъ оригиналу?“ На то му нисамъ у станию одговорити, пошто немамъ подъ рукомъ ни рукописа лаврске библиотеке, коимъ се сачинитель, као што самъ вели у примѣтби 2-ој страни 153-ој, при саставляню истога сачинѣнја, руководио, нити онога, коимъ се Шафарикъ руководио. Я бы рекао да и сачинитель ние погрѣшио, него да е на основу каквога рукописа тако рекао. Ово мое миѣнје правда се тиме, што сачинитель на страни 153-ој примѣтби 2-ој вели: „Треба јошть и то узети наумъ, да се рукописъ живота св. Саве, коимъ се Шафарикъ руководио, разликуе одъ руски рукописа, ма да се и на овима последњима свуда налази надписано, „списано Монахомъ Дометваномъ.“ Дакле могуће е да е у истоме рукопису, кога е онъ подъ рукомъ имао, казато, да е св. Сава очи Ускрса умрѳо. Ово тамъ пріе можемо мислити, што се изъ примѣтбе прве на стр. 153. види, да е сачинитель знао, да црква светкуе св. Саву (руска) 12 я (наша) 14. Јануара и 13. Фебруара, притомъ да е познавао и друге изворе изъ коихъ мы знамо кадъ е св. Сава умрѳо; па послѣ тога, вальда ние могао тако грдно погрѣшку учинити. Ако е погрѣшка(?), то е погрѣшка у рукопису. Штета е само, што сачинитель ние ову разлику у примѣтби и ставио. (Д. Нешић.)

В. Београдъ 9. Марта. Бивши правителств. питомецъ воени наука Бѳремъ Јов. Вельковић после дужегъ болована на жалостъ свои родителя и пријатеља преселио се у вѣчностъ. Тѣло његово биће сутра саранѳно.

Београдъ 9. Марта. Изъ разни места нарочито изъ Ужичкогъ Окружя чуемо да е ови дана врло велики снегъ пао. Овде зима съ jakimъ ветромъ, мразомъ и снегомъ никако јошть непопушта.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Изъ Турина одъ 1. Марта являю: да ће руска царица-мати ићи у Римъ где ће Ускрсь провести а потомъ ће се преко Сардиние повратити.

— Устроение Влашке и Молдавије као што новине пишу неће се јоште за 6. месеци свршити. Као што „Норв“ јавља: Русија је једина која није пре времена изјавила своје мишљење о сајединењу та два књажевства. Искрено је жеља Русије да се о томе саслуша безпристратно мишљење народа.

О Г Л А С И.

(5—6) У кући гг. Браће Симића на Сави остаје о идућем ђурђеву дану једна празна магаза за издавање под кирнију, у којој сада Д. Радовановић лончарски еспањ држи. Кой би имао вољу исту магазу под кирнију узети, нека се изволи пријавити у кући г. Алексе Симића, гди ће за цену разумети.

(2—3) Сљедујућа непокретна добра умрлогъ Николчета Величковића, бившегъ овдашњегъ трговца, и недавно умрле жене његове Марије, даваћемо подъ аренду одъ ђурђева два ове године:

1. Кућу у Београду на великој пияци наодећу се, у којој се на горњемъ боју две велике собе, једна сарачана и пространъ ходникъ наоди. У авлији доле има једна велика трапезарија съ куйномъ, и друга мања соба за млаће съ куйномъ и шпархердомъ.

2. Три дућана подъ истомъ кућомъ и

3. Једну башту на Врачару за сејанъ кукуруза спремљну, у доброј огради, на бошку до куће г. доктора Бирга.

Кои би дакле које одъ предречених добара подъ аренду узети желио, нека се или нама или пакъ гг. браћи Величковићима трговц. овдашњимъ, најдалъ до 10. Априла тек. год. погодбе ради пријави, гди ће и потребна о томе условия сазнати моћи.

У Београду 4. Марта 1857.

Тутори массе.

Ђорђе Ђурић

М. Барловацъ.

Подписани ступивши у ортаклукъ болтарске радиџ, овимъ свакоме објављемо, да ће Фирма трговине наше подъ подписомъ „Миленковић, Петровић и Коцић“ ићи, и овакови подписъ кодъ подписани, да ће све насъ на свакомъ писменомъ документу обвезивати.

У Пожаревцу 1. Јануара 1857

Јоца Миленковић

Лазаръ Петровић

(3—3)

Мияјло Коцић

(2—3) Кодъ Тоше Поповића бирташа кодъ „Дампшифа“ има лепа Карловачка вина по два гроша ова. Ко жели на више узети може евтиније добити

ПРОДАЈА ДОБАРА.

(2—3) Долеподписани продаје изъ слободне руке своје две куће у једној авлији зовоме пређе кодъ „Грчкогъ Краља и Краљице“, заједно са земљомъ, једну башту, одъ тридесетъ фати ширине, а толико исто и дужине, на два лица, засађену добромъ лозомъ, и облагорођенимъ воћкама у комшилuku гг. Шафарика професора, браће Јокића и г. Лазића секретара преч. конзисторие београд; три плаца у чаршији фишекциск. на лицу, два по 10 фати лице а по 20 дужине, и трећи 8 фати лице а 25 дужине; једну меану постоећу на Дунаву у Гроцкој съ две магазе, и једну кућу у Смедереву съ две собе и две сарачане съ једнимъ аромъ и баштомъ у Ђавској Мали. —

Никола Ж. Райковић

Протокол. Врх. и Касац. Суда.

Стецишта су отворена:

При Суду Шабачкомъ надъ масомъ поч. Ђурице Павића пинтере изъ Дреновца до 23. Марта.

При Суду Јагодинскомъ надъ масомъ поч. Димитрија Марковића Калинића онд. до 28. Марта.

При Суду Алексиначкомъ надъ масомъ презадуженогъ Симче Јанковића меанцие изъ Делиграда до 15. Априла

При истомъ Суду надъ масомъ презадуженогъ Мике Нешића трговца до 26. Марта.

При Суду вар. Београда надъ масомъ поч. Дра. Вилхелма Вагнера б. физикуса Крушевачкогъ до 2. Мая.

При истомъ суду надъ масомъ поч. Димитрија Новаковића бакалина до 11. Априла.

Продавање се:

Управителство вар. Београда даваће общтинску утрину подъ аренду 12. 13. 14. Марта.

Началничество Окр. Подринскогъ продаваће добра Петра Јанковића 14. 15. 16. Марта.

— У Паризу 28. Фебруара била је вечерња забава кодъ графа Валевскогъ, на коју забаву позванъ је и књазъ Данило, и цело друштво тогъ вечера само је гледало у њега и о њему говорило.

Началничество Ок. Приорџкогъ продаваће добра Аранђела Николића изъ В. Извора 20. 21. и 22. Марта.

Начал. Ок. Јагодинскогъ продаваће добра Димитрија Миялковића 27. 28. 29. Марта.

Начал. Ок. Рудничкогъ продаваће добра поч. Неше Ђуројевића 27. 28. 29. Марта

Начал. Ок. Шабачкогъ продаваће нека добра Милоша Клицановића 26. 27. и 28. Мая.

Управителство в. Београда даваће право кантарине и тамисе подъ аренду 1. 2. 3. Априла.

Началничество Ок. Јагодинскогъ позива све искусне у зидану майсторе, да се на лицитацији коваће се 1. 2. и 3. Априла реди зиданя Началничества и Суда држати дођу.

Нач. Окр. Валџскогъ продаваће добра Аксентија Николића изъ Барачића 20. 21. 22. Марта.

Управит. в. Београда продаваће кућу Марије жене Николе Константиновића онд. 1. 2. 3. Априла — Плацъ Јована Молнера шлосера онд. 10. 11. и 12. Априла — Непокретна добра Петра Бурмуџића и његове жене Маце 18. 19. и 20. Априла

Монастирџ Сретенија издаје своје двократно здање у Чачку постоеће на три године подъ аренду, која ће 29. 30. и 31. Марта држати.

Нач. Окр. Смедревскогъ даваће своје касапнице за једну годину подъ аренду и то 26. 27. и 28. Марта.

Нач. Окр. Валџскогъ продаваће добра Николе Радосављивић изъ Ровна 22. 23. и 24. Марта

Судъ Окружия Пожаревачкогъ својомъ пресудомъ прогласио је Богдана Мишића изъ Прзова за распикућа и управу надъ иманџмъ предао његовимъ синовима.

Судъ Руднички позива Ристу Марковића изъ Турске кои је незнано гди отишао, да му 25. Марта предстане, ако му постављени Судомъ заступникъ г. Настасъ Петровић по вољи њиве.

Судъ в. Београда позива све оне кои право наслѣдја надъ масомъ поч. Вучка Стефановића изъ Турске имао да му се за годину и еданъ данъ пријаве.

Судъ Алексиначки прогласио је Неделька Павловића там. за распикућу и управу надъ његовимъ иманџмъ старатељима предао.

Судъ Ужички позива Максима Протића изъ Ужица, да му за годину и еданъ данъ предстане и своје новце у 995. гр. и 14. пар. ч. дигне.